

ἔλειπε καὶ καμιά τους, εἶχε τόπο καὶ γιὰ ψεγά-
διασμα.

Τὶ βραδιές εἶταν ἐκεῖνες! Μικρὸς καθὼς εἴ-
μουν, ξεχνούσα τοὺς μικροὺς καὶ μούς μου, καὶ
γλέντιζα καὶ γὰρ μὲ τᾶλλα παιδιὰ. Παράθγαίνα
καὶ γὰρ μαζί τους στὴν πέτρα, στὸ τρέξιμο. Εἴ-
μουν καὶ κατιτίς ἐδῶ πέρα. Περνοῦσε ἡ μο-
νέδα μου ἀνάμεσα στῆς ἐξοχῆς τὰ παιδιὰ. Τοὺς
ἐκοβα λιγάκι σοφία! τοὺς ἔλεγα τί εἶναι πίσω ἀπὸ
τὰ βουνὰ ἀντικρὺ, τοὺς ζητοῦσα ὡς πόσο μα-
κριὰ εἶναι ἡ Πόλη, κι ὡς πόσο ἡ Προῦσσα.

Εἶτανε μιὰ τέτοια βραδιά ποὺ πρωτοεῖπε ὁ
γέρο Βασίλης τὴν ἱστορία του. Κανένας δὲν τὴν
καλοῦσε, ἔξω ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα, καὶ κείνη
πάλι μὲ τὴν τρυφερή της καρδιὰ δὲν ἀποκοτοῦσε
νὰ μᾶς τὴ δηγηθῇ, νὰ μὴν τύχη καὶ μᾶς λυ-
πήσῃ. Δὲ θυμοῦμαι τί τὸν ἔκαμε τὸ γέρο νὰ μᾶς
ξεμυστηρεῖ τὴ βραδιά ἐκείνη. Ἴσως τοῦ ἔβαλε
φωτιὰ ὁ Καπλάνης, ποῦ ὅλο τις παλικαριές του
μᾶς ἔβγαζε στὴ μέση, ὅλο «ἀπαντουνούς» μᾶς
σκότωνε! Γιατὶ θυμοῦμαι τὸν Ἀγγελάνο ποῦ
γύρισε κ' εἶπε τῆς μάνας μου: «Δὲ μᾶς ἔμεινε
πάλι λεγάμενος! Σὰν πράσα πάλι μᾶς τοὺς πε-
λέκησε ὁ Καπλάνης!»

Δὲν τὴν ξέχασα τὴν ἱστορία τοῦ Γέρο Βα-
σίλη· καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω ἀγνώριστη.
[Ἔπεται συνέχεια]

ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν
τῆς εἰκοδιπενταετηρίδος τοῦ φιλολογικοῦ
διλλόγου Παρναβοῦ

Ἀνεπίληστοι τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἀπομείνωσιν αἱ
ἡμέραι τῶν λαμπρῶν τοῦ συλλόγου ἑορτῶν, ἰδίᾳ
δὲ ἡ τοσοῦτον ἐπιτυχοῦσα κατὰ τὴν τρίτην ἡμέ-
ραν, 12ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. μεγάλη εἰς Λαύρειον,
Καμάριζαν, Κυπριανὸν ἐκδρομὴ. Εἰς ἀνάμνησιν
τῆς τερπνοτάτης ἐκείνης καὶ διδασκτικωτάτης ἡ-
μέρας ἔστωσαν καὶ ὀλίγαι γραμμαὶ περὶ μαρμάρων
τινῶν, ἀνευρεθέντων ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ
τηρουμένων ἐν τῇ διευθυνσεί τῶν μεταλλουργείων
τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας, ἅτινα μετὰ τοσαύτης
προθυμίας ἐπέδειξεν ἡμῖν ἡ τοὺς πάντας καθυπο-
χρεώσασα διὰ τῶν περιποιήσεων, ἃς ἐπεδαψί-
λευσε κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εὐγενεστάτη κ.
Ἰωάννα Α. Κορδέλλα, ἡ πολῦτιμος σύντροφος
τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν μεταλλουργείων.

*

Μεταξὺ τῶν μαρμάρων τούτων διακρίνεται
ἄγαλμα Ἀμαζόνος ὀρθίας, λίθου λευκοῦ, ὕψους
0,67, φερούσης τὸ σύνθημα βραχύ, μέχρι ποὺ τῶν
γονάτων καθικνούμενον ἔνδυμα. Ἄξιον ἰδιαιτέ-
ρας μνείας ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶναι τὸ ἐπὶ
τοῦ πολυπύχου χιτῶνος τῆς Ἀμαζόνος ἀπύ-

χτων ὅλως ἐπίβλημα, τὸ ὅποιον καλύπτει μέρος
τοῦ στήθους καὶ κατὰ τὴν κοιλίαν, στενοῦται δὲ
κατερχόμενον μέχρι τῶν σκελῶν. Τὸ ὅλον παρέ-
χει ὄψιν δερματίνου περιβλήματος ἐπικαλύπτον-
τος τὰ ἄνω σημειωθέντα μέρη τοῦ κορμοῦ, περι-
βλήματος ὅπερ βεβαίως θὰ ἐκομβοῦτο ὀπισθεν,
διότι οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ φαίνεται γινόμενον τοῦτο.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἀποκεκομμένη,
ἀλλὰ σωζομένη πλήρης φυλάσσεται ἐπιμελῶς ὑπὸ
τοῦ κ. Κορδέλλα πρὸς συγκόλλησιν· διατηρεῖται
δὲ ἄριστα, φέρουσα τὸν συνήθη τῶν Ἀμαζόνων
πῖλον μετὰ τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τῶν ὤμων
κρεμαζμένων ταινιῶν. Ἡ δεξιὰ προτεταμένη εἶναι
ἀποκεκομμένη κατὰ τὸν πήχυν, ἡ δ' ἀριστερὰ πρὸς
τὰ ἔμπρὸς καὶ κάτω νεύουσα, συγκρατεῖ τὸ ὑπὸ
τὴν ἀριστερὰν μισχάλην κατερχόμενον ἱμάτιον
τῆς Ἀμαζόνος, ὅπερ καταπίπτει εἰς πτυχάς ἀπὸ
τῆς κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως καὶ τοῦ βραχίον-
ος ἐλαφρᾶς καμπῆς αὐτῆς. Ἡ ἄκρα ἀριστερὰ
εἶναι οὕτως ἐξεργασμένη, ὥστε φαίνεται ὅτι εἶχε
τι ἐν τῷ ἀφινόμενῳ ἀνοίγματι, τῶν προσφυστάτα
πρὸς τοῦτο διανοιγομένων ἐπαλλήλως δακτύλων.
Ἴσως δι' αὐτῶν διήρχετο δόρυ πρὸς τὰ κάτω νεῦον.

Τὸ ὅλον τοῦ ἀγάλματος εἶναι μετὰ πολλῆς τῆς
χάριτος ἅμα δὲ καὶ ἐπιμελείας ἐξεργασμένον,
ἀγαθὴ δὲ τύχη λαμπρὰ ἦτο ἡ σύμπτωσης ὅτι ἡ
Ἀμαζὼν αὕτη ἰδοῦσα μετὰ τόσους αἰῶνας τὸ
φῶς τοῦ Λαυρεωτικοῦ ἡλίου, ἐτέθη ὑπὸ τὴν εὐ-
γενῆ προστασίαν περικαλλοῦς δεσποίνης, Ἀμα-
ζονίου ὄντως παραστήματος.

*

Πλὴν τῆς Ἀμαζόνος ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τη-
ροῦνται κατὰ σειρὰν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνακεκλιμένα
καὶ ἕτερα μάρμαρα. Οὕτω παράκειται ἐπιτυμβία
πλάξ μικρά, ἄνω εἰς εὐθείαν γραμμὴν ἀπολήγου-
σα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς:

ΛΕΩΚΛΗΣ

Τὰ γράμματα ταύτης ἐντελῶς ἀρχαῖκά, ἄ-
γνωστον δὲ τὸ ὄνομα εἰς τὸ λεξικὸν τοῦλάχιστον
τοῦ Pape. Εὐθὺς κάτωθεν τῶν γραμμάτων φαί-
νονται καὶ γραμμάτων δευτέρου στίχου ἔχνη
ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς γραμμῆς. ἐφ' ἧς εἶναι τετμημένος
ὁ λίθος.

Παρὰ τὴν ἐπιτύμβιον ταύτην στήλην κεῖται
τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίας τοξοειδῶς ἄνω
ἀποληγοῦσης, φερούσης δὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ ΚΑΛΛΙΟΥ

Πλησίον ταύτης, ὁμοίας στήλης τὸ ἄνω μέρος,
ὁμοίας ἀπολήγον καὶ φέρον μέρος ἐλάχιστον τῆς
ἀναγλύφου αὐτοῦ παραστάσεως, ἦτοι τὴν κεφα-
λὴν γυναικὸς πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὑπὲρ ταύτην ἡ
ἐπιγραφὴ:

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ

Ἐγγὺς ταύτης μικρὰ πλάξ ἐπιτυμβία εἰς εὐ-

θεῖαν γραμμὴν ἄνω λήγουσα καὶ φέρουσα τὸ ὄνομα :

ΣΙΝΩΠΗ

Παράδοχος σύμπτωσις ἡ ἀνέυρεσις τοῦ ὀνόματος μετὰ τῆς παρὰ τὴν στήλην ταύτην συναναπαυομένης Ἀμαζόνος. Οὕτω φέρεται ὅτι ἐκαλεῖτο καὶ τις τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ὁμώνυμος πόλις. Ἐνταῦθα ὁμως οὐδὲν ἄλλο κοινὸν ἔχουσιν, ἢ ὅτι τὸ μὲν ἀγαλλμα εἶνε Ἀμαζόνος, Ἀμαζόνος δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς πλακός. Τίς οἶδεν ὁμως ἐὰν μετὰ πολυκύμαντον βίον ἐν Λαυρεῖῳ ἐγκαταμείνας ἀφῆκε τὰ κῶλα ἐταίρα τις ἐν Θράκῃ Σινώπῃ καλουμένη, ἣτις καὶ «*Ἀβυδος ἐλέγετο διὰ τὸ γραῦς εἶναι*», ὡς λέγει κατὰ τὸν Ἀθήναιον (XIII, 585, α) Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος ἐν ἔκτῳ Κωμωδομένων, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ τὸ Σινωπίζειν εἰς τὴν τοῦ ἀσχημοῦν περιῆλθε σημασίαν.

*

Ἐκτὸς τῶν μαρμάρων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ καὶ ἔξω ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτοῦ οἰκήματος ἐπεδείχθησάν μοι κατακείμενα καὶ ἕτερα ἑτέρα μάρμαρα. Τούτων πάντων τὴν ἐξέτασιν δὲν μοι ἐπέτρεψεν ὁ ἑτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν σιδηρόδρομος. Τὸ μόνον, ὅπερ προλαβὼν ἀντέγραψα εἶνε τὸδε, ἄριστον δεῖγμα ὀρθογραφίας, χρόνων χριστιανικῶν :

† ΜΝΗΜΑ ΘΕ	Μνήμα Θε-
ΟΚΡΑΤΗ ΙΤ	οκράτη ἱτ-
ΙCΤΟΡΜΗC	ἦτοι ις τορμήσ-
Η ΑΝΑCΚΑ	η ἀνασκά-
5 ΨΕ ΔΗ ΤΟΝ	5. ψε δὴ τὸν
ΛΟΓΟΝ ΘΕΩ	λόγον Θεῷ

Καὶ πρῶτον ἐπὶ ταύτης ἡ γενικὴ Θεοκράτη ἀντὶ Θεοκράτους ἄξια παρατηρήσεως· εἶνε δὲ βεβαίως γενικὴ, διότι τοιοῦτος ὁ τύπος τῶν μνημάτων τούτων. Εὐθὺς μετὰ ταύτην τὸ ἴτις ἀντὶ εἴτις, τὸ τορμήσῃ ἀντὶ τορμήσει, τὸ ἀνασκάΨε ἀντὶ ἀνασκάΨαι, τὸ ΔΗ ἀντὶ ΔΩΣΕΙ.

Καὶ πολλὰ δὲ ἄλλα τεμάχια ἐπιτυμβίων στηλῶν καὶ ἀνάγλυφα καὶ μέρη ἀναγλύφων κατὰκεινται ἄξια ἐξετάσεως καὶ προσοχῆς πλείονος· μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέχει καὶ μέρος στήλης ἀρχαϊκῆς, ὁμοίας τῇ τοῦ Ἀριστίωνος, ἐφ' ἧς σώζεται ἀνάγλυφος παράστασις τῶν κατὰ τὰς κνήμας μερῶν ἀνδρῶν δύο συμβαινόντων.

Πλὴν τῆς ἀτμαμάξης ὁ συριγγὸς μοι ὑπομνήσκει τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπάνοδον. Διὸ ἀποχαιρετίσας τὴν οὕτω φιλάρχαιον καὶ περικαλλῇ δέσποιναν μετὰ τοῦ ἀκουράστου καὶ φιλοξενωτάτου συζύγου αὐτῆς καὶ τῆς εὐγενοῦς θυγατρὸς, ἀναβαλὼν δ' εἰς ἄλλον χρόνον τὴν πληρεστέραν ἐξέτασιν τῶν Λαυρεωτικῶν μαρμάρων, συνανεμίχθη μετὰ τῶν ἄλλων ἐνθουσιῶντων ἐπὶ τῇ ἀληθῶς λαμπρᾷ ἐκβάσει τῆς ἐκδρομῆς μελῶν τοῦ Παρνα-

σοῦ, καὶ ὑπὸ τὰς λαμπροτέρας τῶν ἐντυπώσεων μετὰ μικρὸν ἐφερόμην πρὸς τὸ ἄστυ.

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 20 Ἀπριλίου 1892.

ΙΑ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ δύναμις τῆς φαντασίας

Πόσον ἰσχυρὰ εἶνε ἡ δύναμις τῆς φαντασίας δεικνύει τὸ ἐπόμενον περιστατικὸν ἀναγραφὴν ὑπὸ τῆς «Γερμανικῆς φαρμακευτικῆς ἐφημερίδος». Ὁ ἰατρός I. προσεκλήθη τὴν νύκτα ἀπὸ κύριον 55 ἐτῶν, ὅστις ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ συνεπείᾳ καταπόσεως τῆς τεχνητῆς αὐτοῦ ὀδοντοστοιχίας. Ὁ I. εὔρε τον ἀσθενῆ ἐν μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ, τὸ πρόσωπον κυανωτικόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντας καὶ ἐρυθρούς, τὸν ἀριθμὸν τῶν σφυγμῶν πολὺ ἠϋξημένον καὶ τὴν ἀναπνοὴν δυσχερῇ. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ φάρυγγος ἐξωτερικῶς εὐρέθη ἀριστερόθεν τοῦ λαιμοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τῆς κλειδῆς, μέρος τι ἐξέχον καὶ σκληρότερον. Ἐπειδὴ ἡ δύσπνοια ὀλονὲν ἠϋξανε καὶ καθίστατο ἐπικίνδυνος, ἐνῷ ἡ ἐισαγωγὴ καθετήρος δὲν ἐπέφερεν ἀποτελέσματα, προσέδῃ ὁ ἰατρός εἰς οἰσοφαγοτομίαν, τὴν ὅποιαν ὁ ἀσθενὴς ἐξήτει ἐπιμόνος. Πρὸς μεγάλῃν ἐκπληξίν του μετὰ τὴν τομὴν τοῦ φάρυγγος δὲν εὐρέθησαν ξένα σώματα ἐντὸς αὐτοῦ. Ἀφοῦ ὁ ἀσθενὴς συνήλθεν ἐκ τῆς ναρκώσεως τοῦ χλωροφορμίου καὶ ἔμαθεν ὅτι δὲν εὐρέθη τίποτε ἐντὸς τοῦ φάρυγγος, ἥσθάνθη αἴφνης ἰσχυροὺς πόνους ἐν τῇ στομάχῳ, οἵτινες ἠϋξανον. Πρὸς γενικὴν ἐκπληξιν εὐρέθη τέλος τὴν ἐπομένην ἡ ὀδοντοστοιχία ὑπὸ τὸ ἀνάκλιντρον τοῦ ἀσθενοῦς. Μόλις εἶδεν αὐτήν, ἐξηφανίσθησαν οἱ πόνοι τοῦ στομάχου καὶ ὁ ἀσθενὴς συνήλθε ταχέως, ἀφοῦ ἡ πληγὴ τῆς ἐγχειρίσεως ἴαθη εἰς τρεῖς ἑβδομάδας.

P*

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Εἶνε δευτερότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου καὶ ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τὴν 12 Ἰουνίου 1869. ἔχει νῦν τὸν βαθμὸν πλωτάρχου καὶ διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τορπιλλοβόλων.

Η ΚΑΒΑΛΛΑ

Αἱ δύο δημοσιευόμεναι φωτογραφικαὶ ἀπόψεις τῆς Καβάλλας ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἑστίαν φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἀποκατεστημένου φιλοπάτριδος καὶ φιλομουσοῦ ὁμογενοῦς κ. I. Τζιάτα. Ἡ Καβάλλα εἶνε ἡ ἀρχαία Νεάπολις τῆς Μακεδονίας καὶ κεῖται εἰς τὸν μυθὸν τοῦ ἀρχαίου κόλπου τῆς Πιερίας περιχλειομένου ὑπὸ τῆς θάλασσης καὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου, ὅπερ ἐκτείνεται πρὸς Δ αὐτῆς· εἶνε δὲ κτισμένη ἐπὶ γερονημένῳ βραχώδους καὶ ὑψηλῆς. Ἡ Καβάλλα εἶνε πόλις ἐμπορικὴ ἔχουσα ἐμπόριον δημητριακῶν καρπῶν, μετὰξὺς ἀκτεργάστου, σησαμίου καὶ τῶν περιφύμων καπνῶν Γενιτζέ. Εἶνε πρωτεύουσα διαμερισμάτων διοικουμένου ὑπὸ μουδρίᾳ· ὑπάγεται δὲ εἰς τὸν καϊμακάμην τῆς Δράμας καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν γενικὸν διοικητὴν Θεσσαλονίκης. Ὑπάρχουσιν ἐν Καβάλλᾳ διάφορα φιλάνθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ σχολεῖα συντηρούμενα ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος, ἣτις διακρίνεται διὰ τὴν πρὸς πᾶν ἐθνικὸν στοργὴν καὶ διὰ τὰ φιλοπρόδοα κινήματά της.